

GENERÁLNY PROKURÁTOR
SLOVENSKEJ REPUBLIKY
Dobroslav T R N K A

Bratislava 2. februára 2011

Leg/1 14/11

Vážená pani ministerka,

po oboznámení sa s návrhom zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre, zákon č. 154/2001 Z.z. o prokurátoroch a právnych čakatel'och prokuratúry a 10 ďalších zákonov, som dospel k záveru, že navrhovaná právna úprava nerešpektuje ústavné postavenie prokuratúry a generálneho prokurátora.

Prokuratúra Slovenskej republiky je súčasťou ústavného zriadenia Slovenskej republiky. Generálny prokurátor je ústavným činiteľom Slovenskej republiky. Úlohou prokuratúry je chrániť práva a zákonom chránené záujmy fyzických osôb, právnických osôb a štátu. Za činnosť prokuratúry nesie zodpovednosť generálny prokurátor Slovenskej republiky.

Ústava Slovenskej republiky neobmedzuje pôsobnosť prokuratúry v Slovenskej republike len na ochranu zákonom chránených záujmov štátu, ani nezaraďuje prokuratúru medzi orgány výkonnej moci. Prokuratúra Slovenskej republiky nie je štátnym zastupiteľstvom. Medzi výkonnou mocou a prokuratúrou neexistujú žiadne ústavné väzby.

Navrhovaná právna úprava tento ústavný rámec ignoruje, popiera samostatnosť prokuratúry a funkčnú autonómiu generálneho prokurátora - neguje základné princípy usporiadania prokuratúry v Slovenskej republike ako samostatnej hierarchicky usporiadanej jednotnej sústavy štátnych orgánov na čele s generálnym prokurátorom. Popiera medzinárodne všeobecne uznávanú neprípustnosť závislosti trestného stíhania od politických koncepcií vlády. Neberie do úvahy, že Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky je ústredným orgánom štátnej správy a ako také podlieha dozorovým oprávneniam prokuratúry Slovenskej republiky v netrestnej oblasti.

Z týchto dôvodov považujem za neprípustnú takú právnu úpravu, ktorá by umožnila, aby minister spravodlivosti a úradníci ministerstva spravodlivosti boli oprávnení riadiť činnosť prokurátorov prostredníctvom stanovísk, v ktorých by prokurátorom záväzne pod sankciou disciplinárnej zodpovednosti určovali, ako majú uplatňovať zákony a ostatné

všeobecne záväzné právne predpisy (čl. I bod 6). Prokurátori musia uplatňovať zákony a ostatné všeobecne záväzné predpisy v súlade so zákonom a sľubom, ktorí zložili. Za porušenie svojich povinností sú disciplinárne zodpovední. Postavenie štátnych úradníkov na ministerstve spravodlivosti je založené na vzťahoch vertikálnej subordínácie, nemusia mať ani len právnické vzdelanie, nepoznajú prácu prokurátorov a nenesú žiadnu zodpovednosť za činnosť prokuratúry a žiadnu zodpovednosť nebudú niesť ani za nezákonné či nesprávne výkladové stanoviská. Takúto zodpovednosť nemá ani minister spravodlivosti. Preto zákonodarcia nesmie priznať ministrovi spravodlivosti ani ministerstvu spravodlivosti oprávnenie vydávať stanoviská, ktoré by boli záväzné pre prokurátorov a ich asistentov.

V súčasnosti právny poriadok nepozná funkciu asistenta prokurátora. Nemám námietky proti zriadeniu takejto funkcie na prokuratúre, ak to umožnia finančné pomery v štáte. Zásadne však odmietam, aby asistentmi prokurátorov boli nahradení právni čakatelia prokuratúry. Inštitút právneho čakaťa prokuratúry je určený na systematickú prípravu právneho čakaťa prokuratúry na výkon funkcie prokurátora po odbornej i organizačnej stránke. Jedným z predpokladov je úspešné zvládnutie výberového konania. Objektívnosť tohto konania a vysokú úroveň prípravnej praxe právnych čakaťov na prokuratúre jednoznačne potvrdzujú doterajšie skúsenosti. Svedčí o tom aj vysoký počet právnych čakaťov prokuratúry, ktorí boli úspešní pri skladaní odbornej justičnej skúšky pred skúšobnou komisiou Justičnej akadémie, a to na rozdiel od vyšších súdnych úradníkov, ktorým bolo obdobne, ako je to pri zavádzaní inštitútu asistenta prokurátora, umožnené takúto skúšku absolvovať.

Súhlasit' nemôžem ani s právnou úpravou zákazu vydávania tzv. negatívnych pokynov (čl. I bod 3). Takýto pojem náš právny poriadok ani právna teória nepozná - je to vážny pojem, je účelovo vytvorený a svedčí o absolútnej neznalosti organizácie a riadenia práce na prokuratúre, ako aj základných práv a povinností prokurátorov. A nielen to. Zrejme len z neznalosti tu dochádza k vzájomnému zamieňaniu pojmov „vedúci prokurátor“, „nadriadený prokurátor“ a „bezprostredne nadriadený prokurátor“, čo v konečnom dôsledku vyúsťuje v absurdné závery pre aplikačnú prax. Z hľadiska výkonu prokurátorských oprávnení pokyn môže byť len zákonný alebo nezákonný. Prokurátori nesú osobnú zodpovednosť za výkon funkcie prokurátora – aj za vydanie alebo splnenie nezákonného pokynu. Každý prokurátor je povinný odmietnuť splnenie pokynu nadriadeného prokurátora, ak by jeho splnením spáchal trestný čin, priestupok, iný správny delikt alebo disciplinárne previnenie. Ak pokyn nadriadeného prokurátora považuje za rozporný s právnym predpisom alebo svojím právnym názorom, môže písomne požiadať nadriadeného prokurátora, aby mu vec odňal. Nadriadený prokurátor musí jeho žiadosti vyhovieť a vybavením veci poveriť iného prokurátora alebo ju vybaviť sám. Každý prokurátor má právo vykonávať funkciu prokurátora bez zastrašovania, nátlaku, prekážok, nevhodného zasahovania alebo neoprávneného vystavovania zásahom do jeho právomoci a osobnej zodpovednosti. Každý prokurátor je povinný vykonávať svoje služobné povinnosti nestranne, nesmie sa dať ovplyvniť individuálnymi alebo čiastkovými záujmami, záujmami politických strán alebo politických hnutí, nesmie podľahnúť tlaku

verejnej mienky alebo oznamovacích prostriedkov a musí odmietnuť akýkoľvek zásah, nátlak, vplyv alebo žiadosť, ktoré by mohli viesť k ohrozeniu jeho nestrannosti. To sú zákonné základné práva a povinnosti prokurátorov – za porušenie zákonných povinností je prokurátor disciplinárne zodpovedný a podľa závažnosti svojho disciplinárneho previnenia môže byť aj zbavený výkonu funkcie prokurátora a odvolaný z funkcie prokurátora. Pokyny nadriadených prokurátorov sú založené v spisoch, preto nie je problém zistiť, či sú alebo nie sú zákonné. Na základe uvedeného nevidím žiaden rozumný dôvod na prijatie takej právnej úpravy, ktorá sťažuje riadenie a kontrolu práce na prokuratúre a ktorá výslovne marí zákonné záruky ustanovené v záujme ochrany zákonnosti. V tomto smere treba mať na zreteli aj zodpovednosť štátu za nezákonné rozhodnutia alebo nesprávny úradný postup. Oslabenie ochrany princípu legality vytvára väčší priestor pre uplatnenie takejto zodpovednosti. A len poznamenávam, že aj v Správe o európskych normách týkajúcich sa nezávislosti justičného systému vypracovanej Benátskou komisiou v časti II – prokuratúra v bode 53 je výslovne uvedené, že je legítimne mať k dispozícii taký systém prokuratúry, ktorý je organizovaný hierarchicky a kde rozhodnutie prokurátora môže zrušiť jeho nadriadený prokurátor, ak je v rozpore so všeobecnými pokynmi.

Vážne nedostatky vykazuje aj právna úprava zverejňovania a sprístupňovania rozhodnutí prokurátora. Dávam do pozornosti judikát Súdneho dvora EÚ (C-92/09 a C-93/09 Volker und Markus Schecke), podľa ktorého „sú inštitúcie povinné pred zverejnením informácií týkajúcich sa fyzických osôb dosiahnuť rovnováhu medzi záujmami Únie na zabezpečení transparentnosti jej opatrení a zásahom do práv uznaných v článkoch 7 a 8 Charty základných práv EÚ. Cieľom transparentnosti však nemožno priznať automaticky prednosť pred právom na ochranu osobných údajov“. Navrhovaná právna úprava nielenže nechráni, ale ani neumožňuje chrániť ústavné právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena, ústavné právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života, ústavné právo na ochranu pred inak neoprávneným zverejňovaním údajov, nechráni maloletých, poškodených. Anonymizácia údajov pred zverejnením rozhodnutia na webovom sídle Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky nepostačuje. Často na základe samotného skutku možno zistiť (najmä v malých obciach), koho sa rozhodnutie týka. Okrem toho, informačný systém na prokuratúre v súčasnosti nie je v stave pojať takúto záťaž. Súhlasím nemôžem ani so sprístupňovaním neprávoplatných rozhodnutí verejnosti. Kto má právo nazeráť do spisu, robiť si z neho odpisy a výpisy, ustanovujú osobitné zákony upravujúce procesné práva a povinnosti. Navrhované znenie je neprijateľné, môže viesť k mareniu trestného konania a nemožno vylúčiť, že k informáciám o prebiehajúcim trestnom konaní sa dostanú aj osoby, ktoré by mohli byť potencionálne podozrivé a k uvedeným informáciám by nemali prístup z dôvodov operatívno-taktických. V Slovenskej republike platí zákon č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám (zákon o slobode informácií), ktorý ustanovuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám. Tento zákon platí aj pre prokuratúru Slovenskej republiky. Preto nevidím dôvod prijímať osobitné ustanovenia vzťahujúce sa na rozhodnutia prokurátorov v jednotlivých oblastiach ich činnosti.

O právnom voluntarizme svedčí aj právna úprava výberového konania a disciplinárneho konania (čl. V). Uchádzač o funkciu prokurátora sa má brániť pred výberovou komisiou (čl. V bod 9 § 7 ods. 6) proti výhradám uplatneným na internete neznámymi zlomyseľnými ľuďmi? Anonymne, a teda beztrestne a bez akejkolvek zodpovednosti sú schopní na internetových stránkach len tak kohokoľvek kritizovať, spochybňovať, osočovať. Takáto právna úprava hraničí s pranierovaním uchádzačov o funkciu prokurátora – nemôžem s ňou súhlasiť. Nechápem, aký význam má písomné vyhlásenie uchádzačov o funkciu prokurátora, v ktorom bude uvedený zoznam jemu blízkych osôb na prokuratúre, súde, ministerstve spravodlivosti vrátane rozpočtových alebo príspevkových organizácií v ich pôsobnosti a vo vzťahu k členom výberovej komisie (čl. V bod 9 § 7 ods. 7). Čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nedovoľuje nikoho poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať len preto, že ich príbuzný pracuje na prokuratúre, súde alebo ministerstve.

Právnu úpravu, ktorá priznáva ministrovi spravodlivosti právo navrhovať členov výberovej komisie na obsadenie voľného miesta prokurátora alebo vedúceho prokurátora, členov disciplinárnej komisie a členov odvolacej disciplinárnej komisie, považujem za neprípustný zásah do samostatnosti prokuratúry. Za takýto zásah považujem aj navrhované oprávnenie ministra spravodlivosti podať návrh na začatie disciplinárneho konania proti ktorémukoľvek prokurátorovi so všetkými právnymi následkami z toho vyplývajúcimi. Minister spravodlivosti nemôže objektívne posudzovať výkon funkcie prokurátora. Okrem toho, prokurátori nie sú a ani nesmú byť politicky činní, nie sú to verejne známe osoby. Ako sa dostanú do databázy, kto ju bude vytvárať a na základe akých kritérií? A akým postupom bude navrhovať kandidátov Národná rada Slovenskej republiky (čl. V body 48, 49, 56)? Voľba generálneho prokurátora je ustanovená v zákone NR SR č. 350/1996 Z.z. o rokovanom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky. Vo vzťahu k členom komisií na prokuratúre takáto právna úprava absentuje. Naviac, poslanci Národnej rady Slovenskej republiky nedokázali zatiaľ zvoliť ani len generálneho prokurátora. Ak by sa situácia zopakovala pri disciplinárnych komisiách na prokuratúre, mohlo by dôjsť k prekludovaniu disciplinárneho konania. Podobná situácia už nastala v súdnictve, keď ministerstvo spravodlivosti po začlenení Súdnej rady Slovenskej republiky medzi ústavné orgány oneskorene prijalo zákonnú úpravu o kreovaní disciplinárnych súdov.

Vplyv orgánov verejnej moci a zákonodarnej moci, ktoré sú kreované na politickom základe, na výber prokurátorov, vedúcich prokurátorov, členov disciplinárnych komisií, ako aj vplyv výkonnej moci na postup prokurátorov prostredníctvom stanovísk záväzných pre všetkých prokurátorov a ich asistentov znamená politizáciu prokuratúry. Prokurátor nesmie byť členom politickej strany alebo politického hnutia (pod sankciou odvolania z funkcie prokurátora). Uvedená právna úprava predstavuje riziko, že prokurátor bude považovaný za prívrženca politickej strany alebo hnutia, ktoré stáli za jeho nomináciou, že bude spochybňovaná jeho nestrannosť a objektívnosť pri rozhodovaní. Predstavuje aj ďalšie riziko

– že disciplinárne konania budú zneužívané na odstránenie, ovplyvnenie, či odstránenie prokurátorov, ktorí nerozhodujú spôsobom, aký si predstavuje výkonná moc. Svedčí o tom aj právna úprava, ktorá priznáva prokurátorovi právo vzdať sa členstva v disciplinárnej komisii len pod podmienkou, že sa súčasne vzdá aj funkcie prokurátora (čl. V bod 49 § 192 ods. 5). Takáto právna úprava nepatrí do právneho poriadku žiadneho demokratického štátu!

Námietky nemám proti zrušeniu vojenských prokuratúr, keďže došlo k zrušeniu vojenských súdov. Prokuratúra vždy reagovala na vecnú, miestnu a funkčnú príslušnosť súdov a ich územnú pôsobnosť. Legislatívny návrh na zrušenie vojenských prokuratúr mám pripravený. Musím však vysloviť zásadný nesúhlas s prechodnými ustanoveniami. Nielenže vôbec neriešia podstatné veci, ale z nepochopiteľných dôvodov (agenda zostáva – prechádza len na iné prokuratúry) ustanovujú zánik služobného pomeru prokurátorov a právnych čakatel'ov vojenských prokuratúr, a to dokonca priamo zo zákona (čl. V bod 68) a de facto aj zánik ich služobného pomeru profesionálneho vojaka – tiež priamo zo zákona (čl. IX bod 41).

Zákon č. 154/2001 Z.z. o prokurátoroch a právnych čakatel'och prokuratúry neumožňuje takýto zánik služobného pomeru prokurátora a právneho čakatel'a prokuratúry. Rovnako, ani zákon č. 346/2005 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky neumožňuje takéto skončenie služobného pomeru profesionálneho vojaka. Navrhovaná právna úprava porušuje jeden zo základných princípov právneho štátu – princíp deľby moci a ústavné právo na súdnu alebo inú právnu ochranu. Zákonodarca nemôže účelovo vylúčiť uplatnenie rozhodovacej právomoci všeobecných súdov v občianskoprávných veciach týkajúcich sa zmluvných vzťahov v jednotlivých prípadoch, resp. obmedziť alebo vylúčiť prístup k súdu prijatím zákonodarnej úpravy, ktorá smeruje k presadeniu zániku zmlúv priamo na základe zákona (ani využitím normatívnosti na vymedzený okruh zmlúv rovnakého druhu a neurčitého počtu) (PL. ÚS 25/00). Služobný pomer vo svojej podstate je pracovnoprávnym vzťahom zmluvného charakteru.

Do pozornosti dávam aj ďalšiu rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky. V náleze sp. zn. PL. ÚS 16/95 Ústavný súd Slovenskej republiky v súvislosti s princípom deľby moci uviedol, že v právnom štáte kompetencie, práva a povinnosti a zákonom upravené postupy orgánov štátu, ako aj právnických a fyzických osôb vytvárajú nevyhnutný predpoklad pre ústavnú rovnováhu. Jej súčasťou je i systém deľby moci na zákonodarnú, výkonnú a súdnu moc, ktoré sú v parlamentnej demokracii autonómne a vzájomne prepojené len väzbami ústavnej kontroly a spolupráce. Z princípu ústavnej rovnováhy vyplýva, že ani zákonodarca nemôže voľne disponovať s jednotlivými zložkami moci v štáte. V náleze sp. zn. PL. ÚS 29/95 Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, že ústava vymedzuje proporcie a hranice deľby moci medzi jednotlivými štátnymi orgánmi. Ak Národná rada Slovenskej republiky chce upraviť určité spoločenské vzťahy ako vzťahy právne, môže tak urobiť len v rozsahu a spôsobom, ktorý je v súlade s ústavou. Národná rada Slovenskej republiky rozšírením svojej pôsobnosti nad rámec ústavy nemôže obmedziť

pôsobnosť iných štátnych orgánov alebo prevziať ich kompetencie spôsobom, ktorý nie je v súlade s ústavou, so všeobecným princípom právneho štátu, s princípom deľby moci a so systémom brzd a protiváh vo vymedzovaní pôsobnosti štátnych orgánov (PL. ÚS 29/95). V náleze sp. zn. PL. ÚS 38/95 Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, že príkazy ústavných noriem obsiahnuté v jednotlivých článkoch ústavy (t.j. aj všeobecný princíp právneho štátu a princíp deľby moci) je potrebné rešpektovať aj pri prijímaní každého zákona Národnej rady Slovenskej republiky, a to bez ohľadu na to, či ide o zákon, ktorým sa určité spoločenské vzťahy upravujú po prvýkrát, alebo o zákon, ktorým sa mení, prípadne dopĺňa už predtým existujúca zákonná úprava určitých spoločenských vzťahov.

Ministerstvo spravodlivosti pristúpilo k tvorbe tohto zákona bez účasti zástupcov prokuratúry. Predložené znenie jednoznačne potvrdzuje, že jeho tvorcovia nepoznajú postavenie a pôsobnosť prokuratúry Slovenskej republiky, zákonný princíp jej hierarchického usporiadania dokonca stotožňujú s princípom monokratického riadenia prokuratúry príznačného pre leninský typ prokuratúry, nemajú odbornú spôsobilosť na posúdenie rozhodovacej činnosti prokurátorov a plnenia ich úloh ustanovených zákonom, ani na posúdenie organizácie, riadenia a kontroly práce na prokuratúre. Ministerstvo spravodlivosti pristúpilo k tvorbe zákona bez akejkoľvek analýzy – s jediným cieľom – získať vplyv na činnosť prokurátorov. Takýto cieľ nie je legitímny. Ultimatívne určenie siedmich kalendárnych dní na to, aby som sa oboznámil spolu so svojimi kolegami s týmto návrhom zákona (novelizuje sa ním 12 zákonov) a zaujal k nemu písomné stanovisko, považujem za nedôstojné konanie pre člena vlády Slovenskej republiky. Napriek krátkemu termínu na zaujatie stanoviska tento návrh zákona vyvolal veľkú odozvu v radoch prokurátorov. A verte mi, vážená pani ministerka, nie je pozitívna. Takéto legislatívne zámery zbytočne zneisťujú prokurátorov, zatážujú ich a odpútavajú od práce.

Naviac, Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky nemá právo pripravovať právnu úpravu, ktorou by sa novelizoval zákon č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre a zákon č. 154/2001 Z.z. o prokurátoroch a právnych čakatel'och prokuratúry. Na takúto činnosť nemá žiadnu oporu v zákone. Zákon č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v § 37 ustanovuje, že ministerstvá a ostatné ústredné orgány štátnej správy sa starajú o náležitú právnu úpravu vecí patriacich do ich pôsobnosti. Pripravujú návrhy zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, zverejňujú ich a po prerokovaní v pripomienkovom konaní predkladajú vláde; dbajú aj o dodržiavanie zákonnosti v oblasti svojej pôsobnosti. Pôsobnosť Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky je vymedzená v § 13 tohto zákona. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky je ústredným orgánom štátnej správy pre súdy a väzenstvo (odsek 1). Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky pripravuje právnu úpravu v oblasti ústavného práva, trestného práva, občianskeho práva, obchodného práva, rodinného práva, konkurzného práva a medzinárodného práva súkromného (odsek 2). Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky vykonáva štátny dohľad nad činnosťou Slovenskej komory exekútorov, nad činnosťou Notárskej komory Slovenskej republiky, v zákonom ustanovenom rozsahu nad

činnosťou súdnych exekútorov a nad činnosťou notárov (odsek 3). Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky vykonáva v zákonom ustanovenom rozsahu kontrolu nad dodržiavaním podmienok organizovania a priebehu dobrovoľných dražieb (odsek 4). Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky zabezpečuje výkon znaleckej činnosti, prekladateľskej činnosti a tlmočnickej činnosti a vydávanie Zbierky zákonov Slovenskej republiky a Obchodného vestníka (odsek 5). Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky zabezpečuje zastupovanie Slovenskej republiky na Európskom súde pre ľudské práva a zastupovanie Slovenskej republiky v konaní pred Súdnym dvorom Európskej únie (odsek 6). Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky zabezpečuje plnenie úloh súvisiacich s členstvom Slovenskej republiky v Eurojuste (odsek 7).

Z uvedenej právnej úpravy jednoznačne vyplýva, že Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky nerešpektuje čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. A nielen to. Svojou legislatívnou činnosťou je spôsobilé destabilizovať prokuratúru Slovenskej republiky a negatívne ovplyvniť jej funkčnosť.

Prokuratúra Slovenskej republiky je dobre fungujúca sústava štátnych orgánov, ktorá v rozsahu vymedzenom Ústavou Slovenskej republiky reálne chráni práva a oprávnené záujmy fyzických osôb, právnických osôb i štátu. So zreteľom na úlohy, ktoré patria do jej pôsobnosti, je dôležité pre každého obyvateľa tohto štátu, aby nedošlo k destabilizácii pomerov na prokuratúre a k jej zneužitiu na politické ciele.

Zákon č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre a zákon č. 154/2001 Z.z. o prokurátoroch a právnych čakateloch prokuratúry „sú v súlade s tým, čo možno očakávať od legislatívy demokratického štátu. Nenachádza sa v nich nič, čo by odporovalo ľudským právam a možno povedať, že práva a povinnosti prokurátorov sú stanovené so zvláštnym rešpektom voči právam jednotlivcov, spolu s ustanoveniami zabezpečujúcimi riadne fungovanie prokuratúry“. Tieto slová sú uvedené v posudku, ktorý bol zameraný na preskúmanie návrhov týchto zákonov z hľadiska ich súladu s európskymi pravidlami vo veci ochrany ľudských práv, zásad právneho štátu a demokratického usporiadania spoločnosti s prihliadnutím na Odporúčanie Rady Európy Rec (2000) 19; tento posudok vypracoval generálny prokurátor Neuchatelu (Švajčiarsko) p. Pierre Cornu na základe poverenia Rady Európy.

V nadväznosti na uvedené chcem zdôrazniť, že návrh ministerstva spravodlivosti nerešpektuje ani medzinárodné dokumenty, napríklad Pravidlá o úlohe prokurátorov schválené na 8. kongrese OSN o prevencii zločinnosti a zaobchádzaní s páchatelmi prijaté v Havane 27. augusta až 7. septembra 1990, Štandardy profesionálnej zodpovednosti, práv a povinností prokurátorov prijaté Medzinárodnou asociáciou prokurátorov 23. apríla 1999,

Odporúčanie Rec(2002) 19 Výboru ministrov členským štátom o postavení prokuratúry v systéme trestného súdnictva prijaté Výborom ministrov Rady Európy 6. októbra 2000, Správu o európskych normách týkajúcich sa nezávislosti justičného systému, časť II prokuratúra vypracovanú Benátskou komisiou a ďalšie medzinárodné dokumenty týkajúce sa postavenia, úloh, organizácie a pôsobnosti prokuratúry a práv a povinností prokurátorov v demokratickej spoločnosti, ani trendy v tejto oblasti v súčasnej Európe.

Navrhovaná právna úprava nepochybne popiera autonómiu prokuratúry i generálneho prokurátora vo vzťahu k politickej moci a v podstate smeruje len k jedinému cieľu k spolitizovaniu prokuratúry. Nie je žiadnym prínosom. Som presvedčený o tom, že je v rozpore s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 2, čl. 119 a čl. 149 a čl. 150 Ústavy Slovenskej republiky a verím, že rovnaký právny názor vysloví aj Ústavný súd Slovenskej republiky v prípade, ak takýto návrh zákona bude schválený poslancami Národnej rady Slovenskej republiky.

So zreteľom na uvedené odmietam predložený návrh zákona ako celok. Verím, vážená pani ministerka, že toto moje stanovisko prijmete s porozumením, a to so zreteľom na dôvody, ktoré som uviedol.

S úctou

Vážená pani
Lucia Žitňanská
ministerka spravodlivosti
Slovenskej republiky
Ministerstvo spravodlivosti
Slovenskej republiky
Bratislava